

have talt paa en anden Maade, saa var muligvis de Ønsker gaaet i Opfyldelse, som han nærer med Hensyn til det kommende Valg. Man maa ogsaa huske paa, at der jo forud for Valget i 1920 gik en Valgkamp, under hvilken alle i Virkeligheden stod op og lovede de gamle en hel Del mere, end de fik; det var ikke Socialdemokratiet alene, det var ogsaa Venstres Folk, ja, endog nogle konservative Kandidater, som lovede, at de gamle skulde faa mere. Disse Løfter er ikke blevet imødekommet ved den Lov, der har været gældende siden 1. April i Aar. Jeg minder ogsaa om, at den højtærede Statsminister i sin Programtale omtalte Løfterne til de gamle, og den Gang regnede Statsministeren med at skulle bruge 9 Mill. Kr. til en Forbedring — d. v. s. Statsministeren regnede samtidig med, at Kommunerne ligesom tidligere skulde betale lige saa meget, saa at de gamle altsaa vilde faa 18 Mill. Kr. mere. Dette har de gamle i vort Land ikke glemt. De gamle er ikke Mennesker, som interesserer sig for en hel Bunke Spørgsmaal, saaledes som Rudfeld, der nylig talte, nej, de gamle koncentrerer deres Opmærksomhed om deres eget, d. v. s. den Aldersrente, de kan faa. Den højtærede Statsminister regnede forkert. Det blev i Virkeligheden saaledes, at man ude i Landet ved humant Kommunistyret havde opbrugt Beløbet, før Indenrigsministeren naaede at faa Aldersrentelovforslaget fremsat. Man skulde næsten tro, at den højtærede Statsminister har været i Lære hos det ærede Medlem Hr. Rahbek, hvis det ikke var saaledes, at Statsministeren er saa meget ældre end dette yngre Medlem. Det ærede Medlem Hr. Rahbek manipulerede i Eftermiddags med nogle forfærdelige Tal, hvorved han kom op paa et Understøttelsesbeløb af 200 Mill. Kr. Jeg gratulerer det ærede Medlem til denne Regnekunst, og det kunde altsaa synes, som om den højtærede Statsminister, som i sin Tid fremsatte Tanken om de 18 Mill. Kr.s Forøgelse, har gaaet i Lære hos det ærede Medlem Hr. Rahbek. Forleden Dag maatte den højtærede Statsminister saa møde frem her i Tinget og erkende, at den nye Aldersrentelov i Virkeligheden ikke koster mere end den gamle. Statsministeren nævnte, at efter indhentede Oplysninger om April Kvartal — vi andre har jo ikke noget at bygge paa —, det eneste Kvartal, i hvilket den nye Lov har været gældende, kunde man anslaa den nye Lov til at koste smaa 2 Mill. Kr. mere end den gamle. (Afbrydelse af *Martin Hansen*). Det ærede Medlem

Hr. Martin Hansen siger, at den vil koste meget mere — ja, saa beklager jeg, at den højtærede Statsminister har regnet forkert.

Den højtærede Statsminister øjede saa til, at Beløbet vilde gaa ned, naar Overgangsbestemmelserne faldt bort. Ja, det er jo det, der er Sagen, Beløbet vil gaa meget længere ned, og det vil altsaa sige, at Aldersforsorgen herhjemme, efter at vi har faaet den bedre, højt udskregne Lov, i Virkeligheden bliver billigere, end Aldersforsorgen var under den gamle Lov; og det til Trods for, at Kredsen af de alderdomsunderstøttede er blevet betydelig udvidet, idet man nu har taget en Mængde Mennesker med, som ejer mere, eller som tjener mere, end det før var tilladeligt at have for at faa Alderdomsunderstøttelse. Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, har derfor ganske Ret, naar han i sin Ordførelse forleden sagde, at nu er det saaledes herhjemme, at det er de fattigste, der maa betale, for at de mindre fattige kan faa Understøttelse. Man kan naturligvis sige, at det er nye Lag, der kommer med, og som ogsaa trænger til Understøttelse. Det erkender jeg, de trænger til, at det offentlige rækker dem en hjælpende Haand, men derfor kan man ikke komme bort fra, at de ejer mere end de fattigste, enten mere Kapital eller mere Arbejdssevne, saaledes at de kan skaffe sig mere Arbejdsfortjeneste. Socialdemokratiet har ikke noget som helst imod, at de hjælpes, tværtimod, jeg kunde udmærket godt tænke mig, som jeg har haft Lejlighed til at udtale tidligere, at vi gav hele Befolkningen Aldersrente, for saa vidt som Samfundet har Raad til det, og for saa vidt det ikke kommer til at gaa ud over de fattigste, thi først og fremmest maa man jo dog hjælpe de fattigste, saaledes at de faar tilstrækkeligt til Livets Ophold, først derefter kan man begynde og spekulere paa, hvem flere der skal hjælpes. Jeg kunde nævne et enkelt Tal, skønt det er vanskeligt at faa fat i Tal, som kan belyse Forholdet. I Silkeborg Kommune har den samlede Udgift i Januar Kvartal 1923 været 61 381 Kr. og i April samme Aar var den samme Udgift 64 355, altsaa en Merudgift af i Virkeligheden kun 3 000 Kr. Nu ved man, at der er kommet 44 nye Ansøgere til i Silkeborg, men den ene Halvpart tilhører den mere formuende Del af Befolkningen. Jeg vil derfor regne med et Gennemsnitsbeløb af 300 Kr. for ugifte Personer, som ellers vilde have været 500 Kr., og Alderdomsunderstøttelsen i Silkeborg skulde da have kostet 13 200 Kr. mere end tidligere, men Merudgiften har i Virkeligheden